

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 418/2012
30.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Власте Јовановић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Р.Р. из Г.Д., поднетом преко пуномоћника И.В., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда II-2 Уп. 255/11 од 02.07.2012. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова РС, Сектор финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управа за људске ресурсе, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 30.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца Р.Р. за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда II-2 У.10210/11 од 17.11.2011. године, којом је одбијена његова тужба поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 бр. 118-1-38/11 од 17.08.2011. године, којим му је престао радни однос са 22.08.2011. године због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетог због повреде одредби Устава и закона означених у захтеву, подносилац истиче своје примедбе на законитост поступка безбедносне провере спроведене сходно члану 111. Закона о полицији, који предвиђа безбедносну проверу лица које жели да заснује радни однос у МУП-у Републике Србије и не може се применити на подносиоца захтева који у МУП-у ради већ 20 година. Сматра да је супротно законским прописима донето решење којим му је престао радни однос због вођења кривичног поступка, јер Закон о државним службеницима не прописује да државном службенику престаје радни однос по том основу, већ ако је правноснажном пресудом оглашен кривим на казну затвора дужу од шест месеци или ако је у дисциплинском поступку донето решење о престанку радног односа, што овде није случај. Такође, наводи да му је радни однос престао на основу спорног члана 168. Закона о полицији који није био у примени због постигнутог споразума између репрезентативних синдиката и министра полиције у име Владе Републике Србије. Указује да му није омогућено присуство на усменој расправи, да је безбедносна провера достављена од стране неовлашћеног лица, да се против подносиоца и још три полицијска службеника за иста дела води кривични поступак али да је Управни суд само у његовом случају решавао, па сматра да је тиме повређено његово право на једнаку законску заштиту. Предлаже да суд уважи захтев и укине или преиначи побијано решење.

Противна странка у одговору на захтев истиче да је управни поступак у свему спроведен у складу са законом и да је побијано решење Управног суда правилно, па предлаже да суд захтев одбаци или одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења, донета је одлука као у диспозитиву истог са разлога што је Управни суд нашао да тужилац није учинио бар вероватним постојање законског основа за понављање управно-судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима. Према ставу тог суда, понављање поступка окончаног пресудом донетом у управном спору може се захтевати само због чињеница које је суд утврдио у поступку чије се понављање тражи, а судска одлука у односу на коју је тражено понављање поступка је донета искључиво на основу утврђених чињеница и изведених доказа у управном поступку.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену одредбе члана 60. Закона о управним споровима. Ово

стога што је Управни суд основано закључио да доказ на који се тужилац позива у тужби за понављање поступка и то Закон о изменама и допунама Закона о полицији, којим је брисана одредба чл. 168. Закона о полицији на основу које му је престао радни однос, не представља нову чињеницу у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, јер је наведени пропис ступио на снагу 08.12.2011. године, а пресуда Управног суда II-2 У 10210/11, којом је окончан управно-судски поступак чије се понављање тражи донета је 17.11.2011. у време када је члан 168. Закона о полицији био у примени.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, на основу кога је тражено понављање.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.11.2012. године, Узп 418/2012

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.